

1

LADY RUTH

Van egy gyertya az ablakomban. Pislákol. Serceg. Félő, hogy kialszik.

Nem fog. Eddig se tette. Húsz éve nem.

Meggyújtok mellette egy másik gyertyát, a kanócra mutatok a pálcámmal... Aztán visszatartom a lélegzetem, tüzet kívánok.

A láng felcsap, melengeti a tenyeremet. Végül elerednek a könnyeim.

Akkor él. Jamie él. Igen. Jó. Rendben.

A láng magas és stabil.

A fiam él.

Az ágyam mellett álló madeirásüveghez nyúlok. Gravírozott. Antik darab. Andrew, a férjem nem örülne ennek. A tömény mindig ott van kéznél. Andrew-nak pedig én voltam mindig kéznél. A halála napjáig. Az voltam, akivel megoszthatta a bánata okozta terheit. Én sosem számítottam arra, hogy ilyen hosszú ideig járjak egyedül ezen az úton.

Nem vagyok melankolikus asszony.

Nem vagyok rosszindulatú, nem dédelgetek sérelmeket. Nincs rá idő – a sérelem felemészti az ember egész életét, és azzal hagyja ott a halálos ágyán, hogy rá kell jönnie, sohasem emelte fel a fejét, hogy lássa a napot, vagy hogy egyen egy második szelet tortát.

Én beengedem a fényt. Megeszem a tortát.

Sabbathkor születtem. Vidámnak és vadócnak, jónak és jókedvűnek. Ó, aranyleány voltam, tele étellel – tele *mágiával*. Azért jöttem

a világra, hogy boldogságra leljek. És megtaláltam! A férjemben és a gyermekeimben. Különösen Lucyban.

Lucym, kislányom...

Mindenki azt mondta, a kiköpött másom – de azt hiszem, ő jobb volt. Az apja tisztessége és az én életerőm miatt. Erős volt, kitartó és majd kicsattant az élettől.

Amíg meg nem ismerkedett *vele*.

Aznap, amikor a Mágus meghalt – máris eltelt egy év? Majdnem kettő? –, elővettem a *jó* madeirával teli üveget. Poharat emeltem. „*Ezt rád, Davy. A halálodra iszom, te kegyetlen rohadék.*”

Az az ember kifacsarta az életet az én Lucymból. Úgy bele-mászott a fejébe, hogy már csak az ő paranoiáját meg a próféciját tudta visszhangozni.

Azt mondtam magamnak, hogy, hogy a lányom elszökött, áldás, hogy nyom nélkül tűnt el. Davy volt a Mágusvilág leghatalmasabb embere. Milyen messzire kellett Lucynak szaladnia ahhoz, hogy a hosszú karok odáig már ne érjenek el?

Kaliforniába képzelem, a napsütésbe. Vagy Szibériába, tűz mellett melegedve. Elképzelem, ahogy egy földúton lépked, és nem hagy nyomot.

Elképzelem a gyermeket.

Azt hiszem, volt ott egy gyerek. *Remélem...*

Nos, azt reméltem, Lucy egy nap felkeres engem. Egy levelet. Egy jelet. (Figyeltem az eget varjak után kutatva. Figyeltem minden teáscsésze alját.)

De mikor lett volna biztonságos? Davy is kereste őt, ebben biztos vagyok – az ő mágiája vadabb volt, mint az enyéem, és messze kegyetlenebb. Még az anyai szeretet ereje sem ért volna fel annak a férfinak az erőszakosságával és bosszúvágyával.

A gondolat, hogy megtalálja őt...

A gondolat, hogy megtalálja *őket*...

Annyi éjszakán keresztül álltam az ablakban, és kántáltam varázsigéket az ég felé.

– **Hé, rejtsd el ezt a szerelmet!**

– **Tartsd titokban, rejtsd el!**

– **Ajkad lezárd, ne szólj!***

Elképzeltem, ahogy a szavaim rájuk lelnek, a lányomra és a gyermekére, és védelmező takaróként borulnak a vállaikra.

De most...

Davy nincs többé. A Mágus halott.

Felállítottam két gyertyát. A régi megrebben, az új megingathatatlanul ég. Töltök egy pohár bort.

Gyere haza, gyermek, szükségem van a segítségedre.

Gyere haza hozzám.

Segíts megtalálni a testvéredet.

* Lőrinczy Zsigmond fordítása.

2

SIMON

– De... ez nem stimmel. Én *ölttem meg* a Mágust.

Dr. Wellbelove dolgozószobájában ülök. Amikor Agatha szólt a szüleinek, hogy hazajön, ragaszkodtak hozzá, hogy én is jöjjek el vacsorára – és eddig igen kínos is.

A régi helyeinken ülünk – egymás mellett, az asztalnak ugyanazon az oldalán. Az anyukája folyton úgy pillantgat felénk, mintha nem tudná eldönteni, hogy csalódott legyen-e, vagy megkönnyebbüljön, amiért már nem vagyunk együtt.

Agathával nekünk egyértelműnek kellett volna lennünk. Szerintem az anyukája már meg is tervezte az esküvőnket.

De mi akkor voltunk egyértelműek, amikor *én magam* voltam egyértelmű. Amikor még megvolt a mágiám – amikor még az enyém volt *az összes* mágia – és a küldetésem.

Amikor még nem növesztettem egy pár nyomorult, óriási sárkányszárnyat.

Mrs. Wellbelove elborzadt, amikor elkérte a kabátomat, és meglátta, mi lapul alatta. Legalább a farkat nem kell látnia – gondosan betűrtém a farmerom egyik száraiba. (Nagyon kényelmetlen. Kidörzsöli a lábam, zsibbad, és bő nadrágot kell hordanom miatta, ezért úgy nézek ki, mint egy apuka.)

A vacsora *végtelenül* hosszúra nyúlt. Agatha nem volt hajlandó báj-csevegni, a szülei pedig nem tudták, mihez kezdjenek. Velem kap-

csolatban minden csupa olyasmi, amiről senki sem akar beszélgetni. Nehéz figyelmen kívül hagyni a rózsaszín elefántot a szobában, ha épp az elefánttal társalogsz.

Befejeztem a desszertet – etoni habcsók, három falat –, majd Dr. Wellbelove behívott a dolgozószobájába. Itt szeret komoly beszélgetéseket folytatni. Wellbelove-ék olyasmik nekem, mint egy mostohacsalád (annál kicsit távolibbak – mint egy *mostoha*-mostohacsalád), amióta beléptem a Mágusvilágba. Meghívtak magukhoz tanítási szünetekben és ünnepekkor, már azelőtt is, hogy Agathával járnunk kezdtünk volna. És Dr. Wellbelove mindig igyekezett velem apa-fiú témákról beszélgetni. Leültetett, pontosan ebben a dolgozószobában, amikor tizenkettő voltam, és felvilágosított a méhekről és a virágokról. (Bár most már úgy érzem, nem egy létfontosságú infót azért kihagyott.)

Ma este helyet foglalt a nagy, üveglappal fedett asztalánál, és kivett egy papírköteget az egyik fiókból.

– Simon, vártam veled, hogy beszéljünk, amíg minden jogi kérdés el nem rendeződik a Mágus hagyatékával kapcsolatban...

Jogi kérdés.

– Uram... Le vagyok tartóztatva?

– Letartóztatva? – nézett fel Dr. Wellbelove a papírokból.

– A Mágus halála miatt.

Levette az olvasószemüvegét.

– Simon, nem. Senki sem lesz letartóztatva. A Mágus halála bal eset volt.

– Hát, ha úgy nézzük...

– Bizonyára önvédelem volt.

Kínok között bólintottam.

Dr. Wellbelove visszatette a szemüvegét, és lenézett a papírokra.

– A Mágus... Davy. *David*...

– David?

– A hagyatéka rendben van.

Megráztam a fejem.

– A Mágust Davidnek hívták?

Dr. Wellbelove rám emelte a tekintetét. Megköszörülte a torkát.

– David Cadwallader.

– Ó.

– Természetesen vannak rokonai. De a végrendelete világos. A hagyaték nagy része téged illet.

– *Engem?*

Dr. Wellbelove ismét megköszörülte a torkát.

– Igen.

– De... ez nem stimmel. Én *öltem meg* a Mágust.

– Hát – Dr. Wellbelove elkezdte összeigazgatni a lapokat –, ez talán így van. De jogi szempontból nem számít. Még mindig a Mágus örököse vagy.

A Mágus hagyatéka...

Mit hagy maga után egy olyan ember, mint a Mágus? A kardját már nekem adta, de nincs bennem elég mágia ahhoz, hogy magamhoz szólítsam. Nekem adta az apja pálcáját, de azt a Watfordban hagytam. Azt hiszem.

A Mágus azért tett meg örökösének, hogy bejuttasson a Watfordba – csak mágusok járhattak oda, én meg nem voltam az. Egyszerűen szerencsém volt. A Mágus megölése volt az utolsó mágikus tettem.

Ha Penny itt lenne, azt mondaná, meg *kellott* ölnöm a Mágust – meg *kellott ölnünk*. Csak így lehetett megakadályozni, hogy ő öljön meg engem, és ki tudja, még ki mást. Akkor már elkéstünk, hogy megakadályozzuk Ebb halálát.

Ha Penny itt lenne, azt mondaná, hogy nem az én hibám.

De azokat a szavakat én ejtettem ki.

Én ölttem meg.

Megöltem a... mentoromat, mondhatni. A védelmezőmet. Apa-fiú témákról sosem beszélt velem, de az ő felügyelete alatt álltam. Én lettem a pengéje, a nem annyira titkos fegyvere. Ott volt a helyem a jobbján.

Azt sem tudtam, hogy hívják...

– Van itt néhány személyes tárgy – folytatja Dr. Wellbelove. – Bútorok. A pálcája és a kardja, egy tőrgyűjtemény...

– Nem kellenek.

– Nagy ritkaságok.

– Legyenek a családjáé. Azt mondta, van családjáé.

– Unokatestvérek – bólint Dr. Wellbelove. – Gwyneddben.

– Az övék lehet minden.

– Vannak más ingóságok is. A megtakarításai.

– A Mágusnak volt pénze?

– Igazgatóként kapott járandóságot, és nem költött sokat.

– Ezeket is mind megkaphatják az unokatestvérei.

– Nem – jelenti ki Dr. Wellbelove határozottan. – Nem kaphatják. Fiam... – Dr. Wellbelove néha „fiamnak” hív, de nem úgy érti, ahogy egy apa tenné. (Vagyis néha talán úgy érti, mint *egy* apa, de nem úgy, mintha az enyém lenne.) – Figyelj ide. Tudom, milyen szokatlan ez...

– Ez nem szokatlan, hanem agyrém! Nem fogadhatok el pénzt azért, mert megöltem!

– Azért fogod elfogadni a pénzt, mert az a tiéd, Simon. Jogilag téged illet. És... – Dr. Wellbelove elvörösödik. – Az *igazság* miatt. Kihasztnált téged. Most már mind tisztában vagyunk vele.

– Sosem „használt ki”, uram. Ezt mondják az emberek?

– Nem, úgy értem... Nos, azt szerettem volna mondani, Simon, hogy még mindig nem világos előttünk a Mágus romlottságának mértéke, de azt tudjuk, hogy megpróbálta ellopni az erődet. Valószínűleg el is lopta.

– Nem lopta, én adtam oda!

– A lényeg az, hogy *tartozik neked*, Simon. Ennél többel is. Képtelenség, hogy ő vagy bárki kárpótoljon azért, ahogy manipulált téged, az évekért, amiket azzal töltöttél, hogy előremozdítsd az érdekeid.

– Nem kellett manipulálnia. Akartam neki segíteni.

– Gyerek voltál...

– Nem, a Kiválasztott voltam!

Dr. Wellbelove lesüti a szemét. És én is elkapom a tekintetem. Mindketten kínosan érezzük és szégyelljük magunkat. Sosem voltam Kiválasztott. Az is csak a Mágus egyik hazugsága volt. És Dr. Wellbelove-val mindketten bolondok voltunk, amiért bevettük.

– A Kör már döntött – szólal meg Dr. Wellbelove. – A hagyatéék téged illet, Simon.

Felszegem az állam.

– A Körnek nem kell többé aggódnia miattam. Nem vagyok mágus.

Dr. Wellbelove mélyet sóhajt.

– Merlin szerelmére, fiú, csak fogadd el a pénzt.

3

SHEPARD

Úgy egy hete ismertem Penelope Bunce-t.

Az alatt a hét alatt összeakadtam egy vérborzzal, begyűjtöttem egy vámpír-bandaháborút, és legalább kétszer hülyére varázsoltak.

Az életem sohasem volt ennél királyabb.

Most Londonban vagyok. Ragaszkodott hozzá, hogy hazahozzon magával, magukkal, amint rájött, hogy el vagyok átkozva.

Miféle lány visz haza magával *azért, mert* el vagy átkozva? Vagyis ez pont olyasmi, amit *én* tennék, de én elég bolond vagyok ezekben a dolgokban – eleve ezért vagyok elátkozva.

Útlevelet hamisított nekem. Repülőjegyet hamisított nekem. Bazzal folyton úgy varázsolgattak előttem, mintha az semmiség lenne. Sosem gondoltam, hogy *ennyire* része leszek egy máguscsoportnak. A mágusokhoz senki sem tud közel férkőzni!

Habár azt hiszem, a szívem fel fog robbanni, ha elárulom őket... Szó szerint. Volt egy mágikus kézfogásunk, én pedig megesküdtem az életemre. De örülök, hogy megtettem. Olyasmiket látok, amiket fecsegők soha – „normok” soha, ahogy errefelé hívnak minket a mágusok. Penelope is gyakran hív így. „A norm.” Mintha eddig csak egyetlen találkozott volna.

– Hát – mondja, miközben beenged a lakásába –, megérkeztünk.

Csak ketten vagyunk. Mind sietve hagytuk el San Diegót. Azt hiszem, Baz nagynénjét letartóztatták, vagy ilyesmi. Valami van a régi

sulijukkal. Ő azonnal útnak indult, amint leszálltunk a Heathrow-n. Simon és Agatha egyenesen Agatháékhoz ment. Agatha eléggé meg volt rendülve.

Mind eléggé meg vagyunk rendülve. Van egy olyan érzésem, hogy a múlt hét durva volt, még mágus-, vámpír- és sárkánysrácmércével mérve is.

– Egy hónapig tudnék aludni! – sóhajtok, és ledobom magam Penelope kanapéjára.

– Majd holnap alszol – mondja. – Indulunk a szüleimhez, amint lezuhanyoztam.

– Valami baj van?

– Igen. Shepard. A lelkedet megkaparintotta egy démon.

– Igen. De az nem... sürgős – vonok vállat.

– Hogyhogy nem sürgős az, hogy az örökkévalóságot démonok szolgálatában töltöd-e?

– Az örökkévalóságot. Az nem a holnap.

– Hacsak el nem üt holnap egy busz.

– Be fogsz lökni egy busz elé?

– Nem, de ha már itt tartunk, ne felejtse el, hogy *jobbra* kell nézni az úton. Az amerikaiak folyton kilépnek a forgalom elé.

– Penelope. Már két éve élek így.

– Pontosan ezért fogunk egyenesen a szüleimhez menni. Utána visszakapod a lelked, és meghallhatsz, amikor csak akarsz.

– A szüleid vacsora közben fogják feloldani a démoni kötést?

– Hát... – Penelope átfut egy kupac levelet, közben hosszú, barna copfját csavargatja az ujjaival. – Valószínűleg nem lesz vacsora, hacsak mi nem viszünk. De egyébként igen. Az anyám a Mágusvilág legokosabb és valószínűleg legerősebb mágusa.

– Ő valami királynőféle?

– Mi? Dehogy! – Undorodva néz végig rajtam. – A mágusoknak nincsenek királynők.

– Á, oké, elnézést, hogy ilyen mertem feltételezni egy országban, ami konkrétan egy monarchia.

– Az anyám mágikus történész, igazgatónő és választott tisztségviselő.

– És tényleg ő a legerősebb mágus a világon?

– A Mágusvilágban.

– Ami a... világ?

– Ami az Egyesült Királyság. És Írország. És néhány sziget. – Visszaejti a leveleket az asztalra.

Kicsit abban reménykedtem, hogy Penelope és Simon lakása tele lesz mágikus eszközökkel és ereklyékkel. Mondjuk kristálygömbökkel és titkos szelencékkel. De egyelőre pontosan olyanak tűnik, mint bármelyik egyetemista lakása. Ugyanolyan IKEA-s kanapéjuk van, mint a húgomnak.

– Hadd telefonáljak egyet, hogy anya biztosan otthon van-e...

– Penelope lerúgja a bumfordi Mary Jane-cipőjét. Doc Martens. Bejön. Skót kockás zokni van rajta. Az is bejön. Tetszik ez a „Vilma a Scooby Doo-ból, csak lustán” stílus. A rakott szoknyája és a bő lila pólója. A teknőckeretes szemüvege.

– Biztos vagy benne, hogy anyukád segíteni akar majd? – kérdezem.

– Persze hogy segíteni akar majd neked!

– Nekem az a tapasztalatom, hogy a beszélők nem segítik ki csak úgy a csapdákból a fecsegőket...

Penelope keresztbe teszi a karját, és bosszúsan néz rám.

– A te mágusokkal kapcsolatos tapasztalataid elég korlátozottak, és nem terjednek ki az anyámra. Még *rám* is alig terjednek ki.

A legkedvesebb mosolyommal viszonzom a bosszankodását. (Ami *nagyon* kedves.)

– Csináljuk. Bármiben benne vagyok.

Még jobban ráncolja a szemöldökét.

– Tudod, épp ez a probléma.

– Tudom. Igen. Így van.

4

BAZ

– Azért jöttél, hogy megszöktess, Basil?

A nagynéném egy kőfalú cella sarkában ül egy bársonyhuzatú széken. A Kör megidézett egy tornyot, hogy bezárathassa. Odakint az őrnök napfelkeltéig kellett várnia, mielőtt elmondhatta volna az ajtót nyitó igét.

– Azért jöttem, hogy letegyem érted az óvadékot – válaszolom. – A kígyók szerelmére, Fiona, mégis mit képzeltél?

– Óvadék? A Pitchek nem fizetnek óvadékot. Sem váltságdíjat.

– Nos, akkor semmi gond. Apám fizette ki, és ő Grimm.

Hátradől. A csizmáját pedig az íróasztalon pihenteti.

– Gyere vissza, amikor készen állsz rendesen megszöktetni.

– Ez nem vicc. Azért engednek ki, mert Dr. Wellbelove és Bunce igazgatónő kezeskedett érted. – Csak azért tudtam meg, hogy Fionát letartóztatták, mert Penelope úgy döntött, felhívja az anyját, mielőtt elindultunk San Diegóból. Amikor Penny rohanva jött oda aznap délután a parton, azt hittem, meghalt valaki.

– Wellbelove? – sziszegi Fiona. – És Bunce? Mi a pokolért vagy bármi másért kezeskednének ők értem?

– Érttem kezeskednek. Szavamat adtam, hogy nem fogsz olajra lépni.

– Ez aztán ostoba dolog volt tőled! – röhög fel.

– Fiona. *Mehetnénk*, kérlek?

Sóhajt egyet, ráérvősen feltápászkodik, majd felrúgja a széket.
– Jól van.

Fionától elkobozták a pálcáját és az autóját. Azokat is ki kellett váltanom. Ha el fogni cseszni valamit a tárgyalása előtt, engem is bevág-
nak majd mellé a toronyba.

Odanyújtom neki a pálcáját és a kulcsokat.

– Hátsó ülés – közli, miközben elveszi őket.

– Nem fogok hátra ülni.

– Szerintem meg de. – Kinyitja az ajtót. – Mert az első ülés olyan-
oknak van fenntartva, akik nem hagyják, hogy elrabolják őket a...

– Haha... – morgom.

– Haha! – nevet, és a táskáját az anyósülésre dobja.

Bemászom az MG-jének (1967, grampian szürke – klasszikus) gyakorlatilag nem létező hátsó ülésére. Fiona ugyanolyan gondatlanul bá-
nik vele, mint minden mással az életében. (Csak rá kell nézni a laká-
sunkra: egerek élnek a kanapéban. Infernális.) Féloldalasan kell ülnöm,
hogy elférjek. Az előttem lévő ülésen túlra kell nyújtanom a lábam.

– Elárulnád, mit kerestél a Watfordban?

Fiona beindítja az autót.

– Be kellett ugranom valamiért.

– Bunce igazgatónő szobájába?

Rám mered a visszapillantó tükörből.

– Az az anyád szobája, Basil.

– Nem. Már nem az övé.

– Mindig is az övé lesz.

– *Fiona*. A Mágus halott. A háborúnak vége.

– Pontosan azt akarják, hogy így hidd.

– Én *tényleg* ezt hiszem.

– A háborúnak nincs vége, amíg vissza nem kapjuk, ami a miénk!

– *Mi* a miénk, Fiona?

– A hatalmunk, Baz! A Watford! A Kör!

– A Kör máris visszavonta a Mágus reformjainak többségét. Mit akarsz még?

– Azok sosem voltak reformok! – Rám bök a tükörben. – Azok a Régi Családok elleni szankciók voltak!

– Nos, épp arra céloztam, hogy ezek nagy része már nem létezik.

– Eső után köpönyeg!

– Jól van! – vágom rá – Akkor esetleg indulnod kéne a Körnél, hogy változtass a dolgokon. – (Ez rémes ötlet, sosem szavaznék Fionára. És *most már* szavazhatok; a családom ellen hozott rendeletet eltörölték. A Mágus összes törvényét, amit konkrét családok ellen hozott, visszavonták. Ezt Bunce anyjának köszönhetjük.)

– A régi időkben a Pitcheknek nem kellett indulniuk – duzzog Fiona. – Három garantált helyünk volt a Körben.

Most mit mondjak erre? Nevetséges a nő. Elhúszom a szám, és megpróbálok témát váltani.

– Mit szerettel volna megtalálni a Watfordban? – kérdezem, ezúttal finomabban.

– Valamit, ami az anyádé volt – ingatja a fejét.

– Bunce igazgatónő azt mondta, anyának semmilyen tulajdona nem maradt Watfordban. Már az összes könyvét odaadta nekem.

– Akkor miért vannak még mindig Bunce irodájának a polcain?

– Az az én döntésem volt. Úgy gondoltam, anya azt akarná, hogy a Watfordban maradjanak.

– Honnan tudod, mit akarna? – prüszköl Fiona. – Nem is ismerted. Hátradőlök. Távolabb a nagynénémtől.

Fiona tekintete a visszapillantóra ugrik.

– Basszus... Basil. Ne haragudj. Nem úgy értettem. Én csak... Három napja nem szívtam egy szálát se.

És most sem cigizik. Fionának nem szabad cigiznie az autóban, ha velem van. Nem bízom benne.

Kinézek az ablakon, nem veszek róla tudomást.

– Basil. Ne duzzogj.

– Mit kerestél? – kérdezem újra. Már nem olyan finoman.

– Semmit. – Feltűnően szorítja a kormányt. – Valamit, amire szükségem van. Valamit, amiről tudom, hogy Natasha nekem adta volna.

– El kell engedned. Ha megint elkapnak a Watfordban, tárgyalás nélkül fognak lecsukni.

– Akkor megyek vissza a Watfordba, amikor csak kedvem tartja, ott végeztem! Az obszervatórium rólam kapta a nevét!

– Az obszervatórium a nagyapádról kapta a nevét.

– Ahogy te is, kölyök. Mindkettőnk ereiben Pitch vér folyik.

Az én ereimben patkányvér folyik. Jelenleg. Besurrantam egy sikátorba, és teleittam magam, amint visszaértem a városba.

– Tartsd magad távol a bajtól, Fiona. Magaddal fogsz rántani engem is. És az a legutolsó, amit az anyám akarna. Ahhoz eléggé ismerem, hogy ezt tudjam.